

Arrest

nr. 203 727 van 9 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 1 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 17 februari 2017 België is binnengekomen, diende op 27 februari 2017 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 24 maart 2009 in Oostenrijk en op 17 september 2012 en 28 mei 2013 in Zweden.

1.2. Op 22 december 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 28 december 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 27/02/2017
Overdracht CGVS: 19/05/2017*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 2 oktober 2017 van 09.07 uur tot 12.13 uur, bijgestaan door een tolk die het Somalisch machtig is. Uw advocaat, meester Kelly Braem loco meester Alexander Loobuyck, was tijdens het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Haber Gedir-subclan van de Hawiye. U bent op 10 oktober 1982 geboren in Mogadishu, waar u tot uw vertrek in 2008 met uw vrouw en drie kinderen woonde.

In Somalië werkte u als lijfwacht van uw oom A.K.F., een generaal op het hoofdkwartier van de politie in Mogadishu. Hij werd op 25 februari 2008 voor uw woning vermoord door Al-Shabaab. Al-Shabaab bedreigde u eveneens en veroordeelde u zelfs tot de doodstraf. Uit vrees voor uw leven besloot u Somalië te verlaten.

U reisde via Kenia naar Europa en kwam in Oostenrijk terecht. U vroeg er asiel aan op 24 maart 2009 en kreeg er datzelfde jaar de subsidiaire beschermingsstatus. Nadien had u moeilijkheden bij het vinden van huisvesting waardoor u vaak een beroep moest doen op Caritas voor een slaapplek. Deze omstandigheden zorgden ervoor dat u Oostenrijk besloot te verlaten en dat u in Zweden asiel aanvroeg op 17 september 2012. Uw asielaanvraag werd er op 16 november 2012 afgesloten met een weigering nadat de Zweedse autoriteiten het akkoord van Oostenrijk gekregen hadden om u terug te sturen naar daar. U keerde in maart 2013 terug naar Oostenrijk, maar u besloot twee maanden later opnieuw terug te keren naar Zweden. U verbleef er bij vrienden en keerde in 2016 terug naar Oostenrijk. Op 17 februari 2017 kwam u aan in België. U diende op 27 februari 2017 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen op het gehoor van 2 oktober 2017 en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u op 18 november 2009 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Oostenrijk. Uit de stukken blijkt verder dat u een verlenging van uw verblijfsvergunning in 2016 aanvroeg die werd goedgekeurd door de Oostenrijkse autoriteiten op 18 mei 2016. Hiermee beschikt u over een verblijfsvergunning op basis van de subsidiaire bescherming die geldig is tot 15 april 2018. Bij uw asielaanvraag bij de DVZ ontkende u asiel te hebben aangevraagd en de subsidiaire bescherming te hebben gekregen in Oostenrijk (Verklaring DVZ, punt 22, 24-25), wat uw algemene geloofwaardigheid enigszins aantast. U erkent tijdens het gehoor op het CGVS dat u gelogen hebt over uw asielaanvraag in Oostenrijk omdat u bang was om teruggestuurd te worden naar daar (CGVS, p. 2-3).

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Oostenrijk wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Oostenrijk een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Oostenrijk verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Oostenrijk. In het bijzonder verklaart u dat u af te rekenen kreeg met een gebrek aan huisvesting.

Aanvankelijk verklaart u dat u met uw verblijfsstatuut geen rechten had, geen huis kon huren en ook niet makkelijk werk kon vinden (CGVS, p. 10). Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat de situatie iets genuanceerder was dan u in het begin liet uitschijnen. Na het verkrijgen van uw verblijfstatuut in Oostenrijk, startte u in ieder geval met uw zoektocht naar werk en een woonplaats. Bij Caritas kon u intussen terecht voor een slaapplek in een opvangplaats voor daklozen. Uw zoektocht op de private huurwoningmarkt bleek geen succes te zijn. U stelt dat u in de beginperiode door de immobiliënkantoren de deur werd gewezen omdat u op dat moment nog werkloos was. Uw zoektocht naar werk verliep iets vlotter. Eenmaal u werkte, verklaart u dat u uw bankafschriften en verblijfskaart liet zien maar evenmin kans maakte op een huurwoning. U beweert namelijk dat de verblijfsvergunning die aan uw statuut verbonden is slechts voor een jaar geldig is, terwijl de huurcontracten een termijn hadden van 5 jaar, waardoor men niet geneigd was aan u te verhuren (CGVS, p. 11-13). U beweert dat u twee jaar lang vruchteloos zocht naar een huurwoning, waardoor u uiteindelijk besloot naar Zweden te gaan (CGVS, p. 16). Bij uw terugkeer uit Zweden in 2016, vestigde u zich in Innsbrück. U deed er een tijdlang zwartwerk en beweert dat de situatie op de Oostenrijkse huurmarkt problematisch bleef voor u. U werd er naar eigen zeggen het slachtoffer van discriminatie. U verklaart dat u telkens te horen kreeg dat de woning al verhuurd was, nadat de verhuurder uw naam en nationaliteit meedeelde. U kon enkel terecht bij Caritas voor een slaapplek (CGVS, p. 17-18).

Het CGVS peilde naar uw houding ten aanzien van deze situatie en de mogelijke alternatieven die er voorhanden waren in Oostenrijk. Wanneer u gevraagd wordt of u uw huisvestingsprobleem in de beginperiode ooit hebt aangekaart bij de politie, dan ontkent u dit. Evenmin ging u naar andere organisaties of instellingen om uw situatie aan te klagen omdat u dan te horen kreeg dat u naar de juiste instantie moest gaan daarvoor. U stelt wel dat Caritas op de hoogte was van uw probleem maar dat zij behalve een slaapplek aanbieden, niets voor u konden betekenen (CGVS, p. 13, 21). U ging ook aankloppen voor hulp bij andere organisaties zoals Diakonie en Integration in uw zoektocht naar een woonplaats, maar stelt dat deze instanties u niet hielpen. Hierbij dienen echter volgende bedenkingen te worden gemaakt.

Diakonie bood naar uw zeggen enkel hulp aan mensen met een positieve beslissing. Daarmee bedoelt u mensen die erkend zijn als vluchteling. Subsidiair beschermden horen daar volgens u niet toe (CGVS, p. 17-18). Op de website van deze organisatie staat echter te lezen dat het doelpubliek van Diakonie bijzonder ruim is: asielzoekers, vluchtelingen, migranten en Oostenrijkers. Het is een organisatie die naast huisvesting ook mensen ondersteunt op andere vlakken zoals integratie, onderwijs en gezondheidszorg. Het stelt expliciet dat het ijvert voor de legale en socio-economische gelijkheid van buitenlanders die permanent in Oostenrijk verblijven. Er werd overigens geen specifieke informatie op de website gevonden waarin een onderscheid gemaakt werd voor wat betreft ondersteuning tussen erkende vluchtelingen en mensen met de subsidiaire bescherming (zie informatie in het administratieve dossier). Er kan dan ook verondersteld worden dat een instelling die strijdt tegen maatschappelijke ongelijkheid, geen discriminerende regels hanteert voor mensen met verschillende legale verblijfstatuten.

Bij Integration, een organisatie die volgens uw verklaringen zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden helpt met huisvesting, kwam u op een wachtlijst terecht voor een huurwoning nadat u werk gevonden had. In 2010 kon u als afwasser aan de slag bij het bedrijf ISS op de luchthaven, een job die u een jaar lang uitoefende en waar u maandelijks 1200 euro mee verdiende. U bezorgde Integration maandelijks uw loonfiches. U beweert dat er zowel aan erkende vluchtelingen als mensen met een subsidiaire beschermingsstatus binnen de 6 maanden een woning werden toebedeeld. U stelt wel dat Integration niet rechtvaardig handelde want dat sommige mensen die later dan u een verzoek hadden ingediend, een huis hadden gekregen terwijl u nog aan het wachten was. Gevraagd naar de redenen hiervoor, stelt u dat iedere keer dat u dit vroeg, u het antwoord kreeg dat er geen woning vrij was. Na een jaar nam u echter ontslag op de luchthaven omdat u 8 uur lang werkte en nadien een plek nodig had om tot rust te komen, wat u niet kon omdat u geen eigen woning had (CGVS, p. 15).

Wanneer u erop gewezen wordt dat uw zoektocht naar een woning zonder inkomsten nog veel moeilijker zou worden, beweert u dat u uw loonfiches iedere maand aan de organisatie voorlegde en dat u moe was op een gegeven moment. Uw ontslag kan bezwaarlijk als een manier worden gezien waarmee u uw huisvestingsprobleem in Oostenrijk zou oplossen, laat staan uw levensomstandigheden substantieel zou verbeteren. Het CGVS merkt tijdens het gehoor ook op dat u met uw vertrek naar Zweden uw al gedane moeite in Oostenrijk en uw plaats op de wachtlijst van Integration naar de prullenbak verwees. Daarop reageert u door te zeggen dat u ontsnapt was, naar uw vrienden was toegegaan en bij hen leefde (CGVS, p. 14-16, 21). De vraag kan dan ook gesteld worden of u wel degelijk de intentie had om uw leven in Oostenrijk verder op te bouwen.

Over andere Somaliërs die u in Oostenrijk leerde kennen, vertelt u dat degene die erkend waren als vluchteling werk en een huis hadden en dat degenen met een subsidiair beschermingsstatuut veel problemen hadden en geen huis of werk konden vinden. Gevraagd wat zij deden om hun problemen op te lossen, zegt u dat ze er niets aan deden of weggingen en in Duistland asiel aanvroegen. De anderen die bleven, zo stelt u, hebben geen andere problemen, maar slapen wel bij Caritas en dit jarenlang (CGVS, p. 19). Uit de informatie over huisvesting voor mensen met een internationale beschermingsstatus blijkt in ieder geval dat Oostenrijk voorziet in basishuisvesting of huursubsidies voor mensen met een subsidiaire beschermingsstatus voor zolang ze daar nood aan hebben (zie informatie in het administratieve dossier).

Bijgevolg kan men zich ernstige bedenkingen maken bij uw verklaringen over de problemen die u zou ondervonden hebben bij het zoeken van huisvesting. Uit uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u weldegelijk opvang en hulp bij het vinden van huisvesting kreeg/kan krijgen in Oostenrijk. Bovendien kan u er werken en was u er ook een periode langdurig aan de slag in het reguliere arbeidscircuit.

Uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verschilt grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Oostenrijk, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Oostenrijk, dat Oostenrijk het nonrefoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Oostenrijk te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Oostenrijkse verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en/of de neergelegde stukken.

Het medische attest dat u ter staving van uw asielaanvraag voorlegt, wijzigt niets aan deze beoordeling. Dit document bevestigt dat u behandeld werd in een ziekenhuis na een ongeval op 14 juni 2017. Over dit ongeval verklaart u dat uw werd aangereden door een auto toen u hier al in België verbleef. Het betreft dus geen elementen die verband houden met uw verblijf in Oostenrijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat de Oostenrijkse autoriteiten u de status van subsidiair beschermde hebben toegekend en dat u niet mag worden teruggeleid naar Somalië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van artikel 3 EVRM".

Na een korte theoretische toelichting, betwist verzoeker de beoordeling in de bestreden beslissing dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming omdat hij reeds over een subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Oostenrijk. Hij voert aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hij heeft verkregen in Oostenrijk, omwille van de vernederende levensomstandigheden. Hij werd er aan zijn lot overgelaten, kreeg geen onderdak, diende te overleven op de straat in erbarmelijke levensomstandigheden en werd gediscrimineerd. Een terugkeer naar Oostenrijk zou aldus een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Verzoeker citeert uit zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview.

Hij verwijst naar het arrest "M.S.S. t. België en Griekenland" van het EHRM van 21 januari 2011. Dit arrest bevestigt dat in bepaalde gevallen socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 van het EVRM kunnen bereiken. Het EHRM stelt dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van de EU-wetgeving en de omzetting daarvan in de nationale regelgeving, waarbij een hogere beschermingsstandaard wordt opgelegd aan EU-lidstaten omdat zij een specifieke verbintenis zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van asielzoekers. Verzoeker wijst op de verplichtingen voor EU-lidstaten ten aanzien van personen die internationale bescherming werden toegekend, zoals vastgelegd zijn in de Richtlijn 2011/95/EU, waaronder het toekennen van bepaalde socio-economische rechten. Hoewel personen onder internationale bescherming in theorie recht hebben op gezondheidszorg, zoals bepaald in artikel 30 van de Richtlijn 2011/95/EU, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen krijgen omwille van een gebrek aan informatie en tolken. Verzoeker kon dus nergens terecht. Artikel 34 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in toegang tot integratievoorzieningen, maar verzoeker heeft nooit informatie gekregen over of toegang tot taallessen, een professionele opleiding of integratieprogramma's. Dit heeft een negatief effect gehad op andere aspecten van zijn levensomstandigheden in Oostenrijk zoals huisvesting en toegang tot de arbeidsmarkt. Artikel 32 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in de toegang tot huisvesting, doch verzoeker kreeg geen hulp van Oostenrijkse instanties hierbij en werd gediscrimineerd op de woningmarkt, zoals blijkt uit zijn verklaringen. Het gebrek aan huisvesting voor personen die internationale bescherming werden toegekend is een bijzonder groot probleem in Oostenrijk, omdat zij snel het opvangcentrum moeten verlaten en er een gebrek is aan financiële ondersteuning voor huisvesting. Artikel 29 van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet in de toegang tot sociale voorzieningen, maar uit verzoekers verklaringen blijkt dat zij in de praktijk geen toegang hebben tot sociale voorzieningen, wegens een gebrek aan informatie en ondersteuning door de Oostenrijkse overheid.

Hieruit blijkt dat Oostenrijk zijn verplichtingen zoals voorzien in de voormelde richtlijn niet nakomt, waardoor verzoeker zijn rechten niet kon laten gelden in Oostenrijk en niet kon rekenen op de steun of bescherming van de Oostenrijkse autoriteiten. De verwijdering naar Oostenrijk zou dan ook een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM, waardoor verzoeker zich niet kan beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hem werd toegekend in Oostenrijk. Verzoeker heeft aldus een reële vrees voor vervolging en/of onmenselijke of vernederende behandeling indien hij wordt teruggestuurd naar Oostenrijk.

2.2. De Raad onderzoekt in principe verzoekers verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissingen heeft gesteund.

In de voorliggende zaak zal in het bijzonder worden onderzocht of verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming in het licht van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018), aangezien hij reeds internationale bescherming geniet in Oostenrijk. De parlementaire voorbereiding van deze bepaling stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoonbaar dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”.

Deze mogelijkheid sluit een weigering ten gronde niet uit. Het betreft overigens een internationale praktijk, dat wordt beslist tot een weigering van internationale bescherming aan verzoekers die reeds internationale bescherming genieten in een ander land. Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker internationale bescherming geniet in een EU-lidstaat, *in casu* Oostenrijk. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 18 mei 2016 een nieuwe verblijfskaart heeft verkregen op grond van de subsidiaire beschermingsstatus die Oostenrijk heeft toegekend op 18 november 2009. Uit een brief van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat zijn verblijfskaart in Oostenrijk en zijn paspoort geldig zijn tot 15 april 2018, en dat zijn documenten vernieuwd zullen worden op verzoekers aanvraag.

Artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing werd gesteund, werd opgeheven (BS 12 maart 2018) en luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

De bestreden beslissing werd dus genomen nadat de commissaris-generaal een volledig onderzoek heeft gevoerd naar de nood aan internationale bescherming en besluit als volgt:

“Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.4. Verzoeker voert aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hij verkreeg in Oostenrijk omdat de vernederende levensomstandigheden waarin hij zich er bevond in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt op dat Oostenrijk als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan hij gebruik kan maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Oostenrijk het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Oostenrijk niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit verzoekers betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden waarin verzoeker zich bevond een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Overeenkomstig de EU-wetgeving zijn aan zijn subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen. Verzoeker voert aan dat hij in Oostenrijk geen toegang had tot gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting en sociale voorzieningen en dat Oostenrijk aldus zijn verplichtingen hiertoe niet nakomt. De Raad merkt hierover op dat verzoeker tijdens het CGVS-interview geen problemen aanhaalde inzake de toegang tot gezondheidszorg en sociale voorzieningen, hetgeen zijn problemen relatieveert. Hij brengt thans in zijn verzoekschrift evenmin concrete elementen aan waaruit blijkt dat hem de toegang hiertoe werd onzegd. Aanvullend merkt de Raad op dat verzoeker bij aanvang van de procedure overigens ook verklaarde dat (i) er geen specifieke reden is om in België zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar hij enkel hoopt dat hij zal worden erkend als vluchteling, (ii) hij in goede gezondheid verkeert en geen medicatie neemt, en (iii) hij geen bezwaar maakt tegen een eventuele overdracht aan Zweden of Oostenrijk (DVZ-verklaring, stuk 15, p. 10).

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker bovendien zijn verklaringen omtrent zijn toegang tot huisvesting en integratievoorzieningen in Oostenrijk, maar gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers problemen hierbij gerelativeerd moeten worden:

“In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Oostenrijk. In het bijzonder verklaart u dat u af te rekenen kreeg met een gebrek aan huisvesting.

Aanvankelijk verklaart u dat u met uw verblijfsstatuut geen rechten had, geen huis kon huren en ook niet makkelijk werk kon vinden (CGVS, p. 10). Uit uw latere verklaringen blijkt echter dat de situatie iets genuanceerder was dan u in het begin liet uitschijnen. Na het verkrijgen van uw verblijfsstatuut in Oostenrijk, startte u in ieder geval met uw zoektocht naar werk en een woonplaats. Bij Caritas kon u intussen terecht voor een slaapplek in een opvangplaats voor daklozen. Uw zoektocht op de private huurwoningmarkt bleek geen succes te zijn. U stelt dat u in de beginperiode door de immobiliënkantoren de deur werd gewezen omdat u op dat moment nog werkloos was. Uw zoektocht naar werk verliep iets vlotter. Eenmaal u werkte, verklaart u dat u uw bankafschriften en verblijfskaart liet zien maar evenmin kans maakte op een huurwoning. U beweert namelijk dat de verblijfsvergunning die aan uw statuut verbonden is slechts voor een jaar geldig is, terwijl de huurcontracten een termijn hadden van 5 jaar, waardoor men niet geneigd was aan u te verhuren (CGVS, p. 11-13). U beweert dat u twee jaar lang vruchteloos zocht naar een huurwoning, waardoor u uiteindelijk besloot naar Zweden te gaan (CGVS, p. 16). Bij uw terugkeer uit Zweden in 2016, vestigde u zich in Innsbrück. U deed er een tijdlang zwartwerk en beweert dat de situatie op de Oostenrijkse huurmarkt problematisch bleef voor u. U werd er naar eigen zeggen het slachtoffer van discriminatie. U verklaart dat u telkens te horen kreeg dat de woning al verhuurd was, nadat de verhuurder uw naam en nationaliteit meedeelde. U kon enkel terecht bij Caritas voor een slaapplek (CGVS, p. 17-18).

Het CGVS peilde naar uw houding ten aanzien van deze situatie en de mogelijke alternatieven die er voorhanden waren in Oostenrijk. Wanneer u gevraagd wordt of u uw huisvestingsprobleem in de beginperiode ooit hebt aangekaart bij de politie, dan ontkent u dit. Evenmin ging u naar andere organisaties of instellingen om uw situatie aan te klagen omdat u dan te horen kreeg dat u naar de juiste instantie moest gaan daarvoor. U stelt wel dat Caritas op de hoogte was van uw probleem maar dat zij behalve een slaapplek aanbieden, niets voor u konden betekenen (CGVS, p. 13, 21). U ging ook aankloppen voor hulp bij andere organisaties zoals Diakonie en Integration in uw zoektocht naar een woonplaats, maar stelt dat deze instanties u niet hielpen. Hierbij dienen echter volgende bedenkingen te worden gemaakt.

Diakonie bood naar uw zeggen enkel hulp aan mensen met een positieve beslissing. Daarmee bedoelt u mensen die erkend zijn als vluchteling. Subsidiar beschermden horen daar volgens u niet toe (CGVS, p. 17-18). Op de website van deze organisatie staat echter te lezen dat het doelpubliek van Diakonie bijzonder ruim is: asielzoekers, vluchtelingen, migranten en Oostenrijkers. Het is een organisatie die naast huisvesting ook mensen ondersteunt op andere vlakken zoals integratie, onderwijs en gezondheidszorg. Het stelt expliciet dat het ijvert voor de legale en socio-economische gelijkheid van buitenlanders die permanent in Oostenrijk verblijven. Er werd overigens geen specifieke informatie op de website gevonden waarin een onderscheid gemaakt werd voor wat betreft ondersteuning tussen erkende vluchtelingen en mensen met de subsidiaire bescherming (zie informatie in het administratieve dossier). Er kan dan ook verondersteld worden dat een instelling die strijdt tegen maatschappelijke ongelijkheid, geen discriminerende regels hanteert voor mensen met verschillende legale verblijfstatuten.

Bij Integration, een organisatie die volgens uw verklaringen zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden helpt met huisvesting, kwam u op een wachtlijst terecht voor een huurwoning nadat u werk gevonden had. In 2010 kon u als afwasser aan de slag bij het bedrijf ISS op de luchthaven, een job die u een jaar lang uitoefende en waar u maandelijks 1200 euro mee verdiende. U bezorgde Integration maandelijks uw loonfiches. U beweert dat er zowel aan erkende vluchtelingen als mensen met een subsidiaire beschermingsstatus binnen de 6 maanden een woning werden toebedeeld. U stelt wel dat Integration niet rechtvaardig handelde want dat sommige mensen die later dan u een verzoek hadden ingediend, een huis hadden gekregen terwijl u nog aan het wachten was. Gevraagd naar de redenen hiervoor, stelt u dat iedere keer dat u dit vroeg, u het antwoord kreeg dat er geen woning vrij was. Na een jaar nam u echter ontslag op de luchthaven omdat u 8 uur lang werkte en nadien een plek nodig had om tot rust te komen, wat u niet kon omdat u geen eigen woning had (CGVS, p. 15). Wanneer u erop gewezen wordt dat uw zoektocht naar een woning zonder inkomsten nog veel moeilijker zou worden, beweert u dat u uw loonfiches iedere maand aan de organisatie voorlegde en dat u moe was op een gegeven moment. Uw ontslag kan bezwaarlijk als een manier worden gezien waarmee u uw huisvestingsprobleem in Oostenrijk zou oplossen, laat staan uw levensomstandigheden substantieel zou verbeteren. Het CGVS merkt tijdens het gehoor ook op dat u met uw vertrek naar Zweden uw al gedane moeite in Oostenrijk en uw plaats op de wachtlijst van Integration naar de prullenbak verwees. Daarop reageert u door te zeggen dat u ontsnapt was, naar uw vrienden was toegegaan en bij hen leefde (CGVS, p. 14-16, 21). De vraag kan dan ook gesteld worden of u wel degelijk de intentie had om uw leven in Oostenrijk verder op te bouwen.

Over andere Somaliërs die u in Oostenrijk leerde kennen, vertelt u dat degene die erkend waren als vluchteling werk en een huis hadden en dat degenen met een subsidiair beschermingsstatuut veel problemen hadden en geen huis of werk konden vinden. Gevraagd wat zij deden om hun problemen op te lossen, zegt u dat ze er niets aan deden of weggingen en in Duistland asiel aanvroegen. De anderen die bleven, zo stelt u, hebben geen andere problemen, maar slapen wel bij Caritas en dit jarenlang (CGVS, p. 19). Uit de informatie over huisvesting voor mensen met een internationale beschermingsstatus blijkt in ieder geval dat Oostenrijk voorziet in basishuisvesting of huursubsidies voor mensen met een subsidiaire beschermingsstatus voor zolang ze daar nood aan hebben (zie informatie in het administratieve dossier).

Bijgevolg kan men zich ernstige bedenkingen maken bij uw verklaringen over de problemen die u zou ondervonden hebben bij het zoeken van huisvesting. Uit uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u weldegelijk opvang en hulp bij het vinden van huisvesting kreeg/kan krijgen in Oostenrijk. Bovendien kan u er werken en was u er ook een periode langdurig aan de slag in het reguliere arbeidscircuit."

Verzoekers verweer dat hij nooit toegang heeft gekregen tot taallessen of een professionele opleiding, dat er discriminatie bestaat op de woningmarkt en er veel dakloosheid bij personen met internationale bescherming heerst in Oostenrijk, en dat hij in de praktijk geen toegang heeft tot sociale voorzieningen, betreft een loutere bewering die geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Daarin werd op goede gronden vastgesteld dat verzoeker reële bescherming geniet in Oostenrijk, met inbegrip van het respect van het beginsel van non-refoulement, en dat hij opnieuw tot het grondgebied van Oostenrijk zal worden toegelaten. In elk geval maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij *“altijd op straat [heeft] moeten overleven”* en *“meermaals mishandeld [is] geweest, zonder dat [h]ij kon rekenen op steun of bescherming van de Oostenrijkse autoriteiten”*, zoals hij thans voorhoudt in het verzoekschrift.

Uit een eventuele vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten nationale verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, volgt trouwens niet dat verzoeker geen internationale bescherming zou genieten in Oostenrijk.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Oostenrijk, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP